

[Undervisningsministeren.]

mål og spørgsmålet om videnskabens almindelige stilling her i landet. I det syvende møde blev spørgsmålet om nedsættelse af et forskningsråd behandlet. Det må vel i og for sig siges at være roden til det, der her er sket. Og når man endelig skal opregne det historiske forløb, er det næste punkt, der forekommer mig vigtigt, det brev, som formanden for Det kongelige danske Videnskaberne Selskab, professor Niels Bohr, med professor Jakob Nielsen, sekretær for videnskaberne selskab, tilsendte mig i januar måned forrige år. Det gjorde et stærkt indtryk på mig, og på grundlag af det fremdrog jeg sagen for den samlede regering, og den udtalelse, der derefter blev fremsat i trontalen, var en følge af mødet i regeringen den dag.

Hvad angår den specielle sag med en mindretalsindstilling fra videnskabskommissionen, som jeg skulle have tilbageholdt, kan jeg ganske henholde mig til den ærede ordførers fremstilling. Men jeg vil gerne have lov til på mit ministeriums vegne at afvise anklagen for manglende villighed til at besvare spørgsmål. Ærlig talt er der i denne sag blevet stillet mangfoldige og vanskelige spørgsmål, og embedsmændene har med uhyre villighed og meget stor flid arbejdet med disse ting, og hvis der alligevel skal rettes bebrejdelser, må de rettes mod mig og ikke mod ministeriets embedsmænd. Derimod kan jeg tilslutte mig det, det ærede medlem hr. Bomholt udtalte om den kommende formand for videnskabsfondets bestyrelse. Det ærede medlem mente, at han burde udtages fra videnskabsmændenes repræsentanter og ikke fra de to administrationsrepræsentanter, og det kan jeg i og for sig ganske tilslutte mig.

Jeg takker det ærede medlem hr. Martin for hans udtalelser om, at det jo er videnskaben selv, der skal bestemme, og om hvor vigtigt det er, at videnskabens frihed i alle måder bevares. Jeg kan ganske slutte mig hertil. Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen nævnte større beløb, og det er jo ganske klart, hvad jeg allerede sagde ved lovforslagets første behandling, at når man har valgt en sum som 2 mill. kr. om året, betyder det ikke, at den videnskabelige forskning her i landet ikke udmærket godt kunne bruge 10 mill. kr., men de 2 mill. kr. er, hvad man har skønnet ud fra de foreliggende omstændigheder, navnlig ud fra andre fonds, f. eks. Carlsbergfondets erfaringer, ville være rimeligt i øjeblikket. Jeg kan også ganske tilslutte mig det ærede medlem hr. Johs. Christiansens udtalelse om, at der er adskillige betydningsfulde opgaver

for videnskabskommissionen, som påtrænger sig, og jeg håber, at kommissionen må fortsætte sit arbejde snart.

Jeg skal så slutte disse bemærkninger med endnu en gang at takke udvalget for dets arbejde og udtrykke håbet om, at sagen må gå hurtigt gennem dette ting og landstinget.

Hans Hækkerup: Det, der kalder mig frem, er en bemærkning af det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, idet det ærede medlem siger, at han havde rejst spørgsmål om et større beløb. Det er mig bevidst, at man fra andre sider nævnte muligheden af at bevilge større beløb til formålet. Men når det ærede medlem nævnte, at han ikke kunne trænge igennem med sit ønske, ser man jo det foreløbige ændringsforslag marchere op og blive kvalt af en kompakt majoritet. Det var ikke tilfældet. Iøvrigt vil jeg gerne, for at der ikke skal være nogen misforståelse, sige, at var ændringsforslaget stillet, ville jeg være gået imod det, og det ville jeg have gjort med en henvisning til betænkningens sider 10—11.

Bomholt: Som det ærede medlem hr. Hans Hækkerup vil også jeg mene, at dersom det ærede medlem hr. Johs. Christiansen lagde så megen vægt på tanken, hvad jeg ikke forstod i udvalget, med hensyn til det øgede beløb, havde det været hensigtsmæssigt for ham at fastholde ændringsforslaget. Men jeg forstod det ærede medlem således, at han akkviescerede.

Jeg udtalte vedrørende videnskabskommissionens arbejde følgende: Jeg henstiller til den højtærede ministers overvejelse, at videnskabskommissionens arbejde må bringes til ophør; det sidste års besynderligheder opfordrer ikke til nogen lang fortsættelse. Denne henstilling indeholder for mig den mulighed, at kommissionen bringes til ophør ved hurtig behandling af de resterende spørgsmål under overholdelse af de parlamentariske former, som vi fra alle sider sætter pris på.

Hvad angår den ærede ordførers juridiske redegørelse vedrørende mindretalsindstillingen, har jeg ikke noget hertil at bemærke. En undervisningsminister har utvivlsomt forfatningsmæssigt ret til at gøre, som her er sket, men tilbage bliver et „men“. Den højtærede minister gik med harefod hen over de såkaldte formalia, det vil sige fremgangsmåden ved behandlingen af sagen, og det forstår jeg så aldeles udmærket godt. Den højtærede minister nævnte, at allerede i videnskabskommissionens syvende møde havde videnskabsfondet været omtalt —